

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 88:

Forslag til folketingsbeslutning om, at børn højest må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter.

Af Morten Østergaard (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 6/2 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Lad mig indlede med at sige, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Regeringen har gjort en stor indsats for at nedbringe sagsbehandlingstiderne i asylsager, og vi vil fastholde den nuværende hurtige sagsbehandling. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i Udlændingeservice er i dag ca. 111 dage, og i Flygtningesnævnet er den ca. 130 dage.

Vi har et ansvar for, at man ikke venter unødigt længe på en afgørelse. Til gengæld bør fokus være på hjemrejse, når der er givet afslag på asyl, og ikke på en yderligere indslusning i det danske samfund.

Jeg mener også, at forældrene har et stort ansvar. Hvis forældrene vælger ikke at rejse hjem, når de får afslag på asyl, bringer de sig selv og deres børn i en vanskelig situation. De må acceptere, at hvis de får afslag på asyl, er deres fremtid i hjemlandet, og indtil de når til den erkendelse, gør vi alt for at sikre, at børnene får nogle gode rammer på asylcentre.

Jeg finder det dybt tragisk, at nogle børn vokser op på asylcentre. Ingen, heller ikke regeringen, ønsker, at især børn opholder sig længe på et asylcenter. Regeringen har derfor taget en række skridt for at sikre, at der bliver taget hånd om børnene. Børnene på asylcentre har samme ret til undervisning og sundhedsbehandling som alle andre børn, der bor i Danmark, og asylcentre gør alt for at tage hånd om børnene, bl.a. ved at etablere legestue for de mindste, undervisning for skolebørnene og klubber for de unge.

Medarbejderne på de danske asylcentre yder hver dag en kæmpe indsats for at give børnene en god og indholdsrig hverdag, og jeg er glad for, at Socialforskningsinstituttets undersøgelse fra 2006 bekræfter, at der er gode rammer for

undervisning, aktivering og sundhedsbehandling på centrene.

På regeringens initiativ blev der sidste sommer afsat 37 mio. kr. til ekstra repatrieringsinitiativer og til øgede tilbud til børnefamilierne på asylcentre. Der er afsat 47 mio. kr. i 2007 og 44 mio. kr. i 2008 til videreførelse af disse vilkårsforbedringer for asylansøgere.

Det er fortsat regeringens mål at skabe de bedst mulige rammer for børnene på asylcentre, og vi følger derfor nu op på initiativerne fra sidste forår med to nye initiativer, som jeg også nævnte under det forrige beslutningsforslag, nemlig at børnefamilierne på landets asylcentre vil frem mod sommeren få tilbud om indkvartering på to værelser, og de beboere, der er i udsendelsesfaser, og som er indkvarteret på Center Sandholm, får nu også tilbud om kostpenge og dermed mulighed for selv at indkøbe og lave deres mad.

Kl. 14.10

Bundlinjen er, at den rigtige løsning ikke er at sætte en tidsgrænse for, hvornår man skal ud af centrene, men sikre, at man får en hurtig afklaring af sin sag og en hurtig sagsbehandling og det dermed er afgjort, om ens fremtid er i Danmark eller ens fremtid er i hjemlandet.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til integrationsministeren. Og der er et par spørgsmål. Først er det hr. Morten Østergaard, derefter hr. Steen Gade. Værsgo, hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes da, at det er godt, at det her forslag og det forslag, vi behandlede før, har fået regeringen på bedre tanker, idet vi jo sidste forår og i samråd har diskuteret præcis de forhold, som ministeren nu i dag nævner, nemlig adgangen til selv at lave mad og mere plads til børnefamilierne. Og der synes jeg det er godt, at det pres, der bliver lagt, virker.

Men det spørgsmål, der står tilbage, selv om regeringen nu altså nødtvungent har ladet sig presse, er, at selv om ministeren i et forsøg på at vise en eller anden form for anstændighed har sagt: Nej, vi skal ikke have børnefamilier boende i årevis på det samme værelse. Her slår jeg ud med armene og er lidt flot i det og siger: Vi tilbyder to værelser. Og familierne skal ikke gå i cafeeriet og spise. Man kan godt selv få lov at koge sit morgenæg.

Spørgsmålet er bare: Hvor længe kan børnene bo under de vilkår, selv om forældrene kan få lov at koge et æg om morgenen? Hvor længe kan vi tilbyde børnene de vilkår? Kan det være et helt barneliv? Vil ministeren acceptere det?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det skal jo gerne være så kort tid som overhovedet muligt. Det er derfor, at denne regering netop har sikret – modsat den tidligere SR-regering – at sagsbehandlingstiderne er nogle helt andre og er meget kortere, så man ikke går og venter på en afgørelse, så man ikke går og venter på: Hvad er min fremtid? Er den her i landet, eller hvad kommer der til at ske? Det er jo det, der er det afgørende. Vi har sikret, – som jeg mener er det vigtigste – at man hurtigt får afklaret sin ansøgning om asyl, og derfra, hvis man får asyl, så er det jo hurtigt ud i en kommune for at få startet tilværelsen i Danmark.

Ellers så er sporet altså omvendt. Hvis man har fået afslag på asyl, handler det om, at man skal forberede sin hjemrejse. Det vil vi gerne hjælpe med, og det ville være meget modsatrettede signaler at sende – jeg er helt enig i forhold til den forrige debat og helt enig med den konservative ordfører, fru Henriette Kjær – ved at man giver et signal om, at du har fået afslag på asyl, og et andet om, at nu bliver du så integreret ude i et dansk lokalsamfund.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil igen gerne rose ministeren og regeringen for at blive klogere, og det er jo en ærlig sag at sige: Nej, det viste sig, at det ikke var særlig effektivt at forsøge at ryge folk ud af centrene ved at behandle dem dårligt, ved at tage deres helt basale ret til i familiens skød at lave deres eget måltid mad og ved at give dem nogle mindre ordentlige boforhold. Det diskuterede vi indest her i Folketingssalen sidste forår, og da kunne det ikke komme på tale. Nu er man vendt på en tallerken. Det synes jeg er ganske udmærket.

Men vilkårene og det, ministeren bør tage ansvaret for, er, at 233 børn pr. 1. maj 2006 havde boet mere end 4 år på et asylcenter. Og der må ministeren jo tage ansvaret for børnene og give et svar i dag: Hvis ikke vores forslag om højst 6 måneder er godt, hvor går ministerens grænse så? Hvor længe kan man tilbyde de her børn at

bo på et asylcenter, også selv om forældrene selv kan få lov at lave mad?

Det er det svar, der blafrer i vinden. Det er det svære svar, og det er det, som regeringen hele tiden dukker sig for at give.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er selvfølgelig glad for rosen fra Det Radikale Venstre, men æren tilkommer ikke de beslutningsforslag, der er fremsat her. Det er jo heller ikke rigtig i forhold til at lave mad, at udsagnet fra mig har været, at det ikke kan komme på tale. Det er sådan set mig og regeringen, der har taget initiativ til at indføre det på Avnstrup, og det gjorde vi, fordi vi gerne ville se, hvordan det kunne fungere. Nu har vi set, at det fungerer godt, og derfor indfører vi det nu også på Sandholm.

Jeg synes også, at det er meget ulykkeligt, at der er børn, der bor mange år på asylcentre, og derfor bliver der gjort meget for at tage hånd om børnenes situation. Og jeg er sådan set meget glad for den SFI-rapport, som blev lavet sidste år, som jo siger, at undervisningstilbuddene er gode, sundhedsbehandlingstilbuddene og de andre aktiviteter til børnene er gode. Og nu har vi rammerne og mulighederne for også at sikre, at børnefamilier kan få to værelser, og det er jeg rigtig glad for at vi nu får mulighed for også at sikre. Så der bliver taget rigtig godt hånd om de børn, indtil de rejser hjem igen.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Vi kan så fælles glæde os over, at det pres og den offentlige opmærksomhed, der har været på det her område, har ført til nogle resultater.

Men tilbage står jo så, hvad der er regeringens syn på, hvordan folk bliver bedst egnede til at klare sig i deres hjemland. Der er i hvert fald en stor forskel, tror jeg. Men kan ministeren ikke se, at hvis man skal tilbage til et eller andet land – det land man kommer fra, er flygtet fra, men hvor forholdene nu er i orden, og man skal tilbage – så vil det være en fordel, at man er så vel-fungerende som muligt, at ens familie er så vel-fungerende som muligt, at ens børn er så velfungerende som muligt. Og er ministeren ikke enig i, at alt, hvad vi ved, al dokumentation siger, at hvis du lever en så almindelig tilværelse som muligt i Danmark – altså, uden for lejrene, også

selv om lejrene bliver lidt forbedret – er det bedre at leve der, også hvis man skal sendes hjem?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hr. Steen Gade spørger, hvad jeg mener, der vil være bedst. Jamen det bedste er at sikre, at man får en hurtig afgørelse, så man ikke går unødigt lang tid og ikke ved, hvad der kommer til at ske med ens fremtid. Og når det er blevet afklaret, så er det bedste, hvis man har fået afslag på asyl, at man så hurtigst muligt igen får startet sin tilværelse derhjemme.

Hvis man får asyl – fordi der er sådan en tendens til, at vi fuldstændig glemmer, at der faktisk også i de her processer er folk, der får asyl – skal man hurtigst muligt få afklaret sin sag og hurtigst muligt sluses ud i det danske samfund og få startet sin tilværelse i Danmark. Det er det, jeg mener der er bedst.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jamen hurtigst muligt, det er jo et ikkesvar, i den forstand at det er der ikke nogen, der kan være uenige i. Altså, banaliteterne kan man jo ikke leve af.

Så jeg mener, ministeren mangler at svare på noget meget fundamentalt, som handler om, om mennesker er bedre egnet til en ny tilværelse, hvis de lever et så normalt liv som muligt. Og det gælder, hvis de skal være en del af det danske samfund, og hvis de skal være en del af det samfund, de kommer fra. Det er der, jeg synes ministeren mangler et svar. For efter min opfattelse og ifølge al dokumentation forringer vi folks vilkår for at klare sig, både hvis de skal være i Danmark, og hvis de skal være i deres hjemlande, ved at de er i lejre.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, hr. Steen Gade fuldstændig ignorerer det, som en asylproces handler om, ved at sige: Jamen det er de 6 måneder, der er afgørende. Jeg synes, hr. Steen Gade sender et meget underligt signal til f.eks. afviste asylansøgere, hvor vi siger: På den ene side har du fået afslag på asyl, og det, der ligger i at have fået afslag på asyl, er, at du ikke har mulighed for at få en opholdstilladelse i Danmark, din fremtid er i dit hjemland, og på den anden side siger til de samme, at når der er gået 6 måneder, sluser vi dig ud i det dan-

ske samfund. Det synes jeg er et meget forvirrende signal at sende til folk.

Jeg synes i stedet for, at vi skal koncentrere os om at hjælpe de her mennesker hjem til deres hjemland, og det kan vi også sagtens gøre inden for rammerne af vores asylsystem.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg ærgrer mig selvfølgelig over, at ministeren afviser forslaget. Men til gengæld vil jeg også godt sige, at jeg da synes, det er nogle fine tiltag, som ministeren har været ude med her i dag, og jeg glæder mig endnu en gang over, at presset åbenbart virker.

Men vi har vel alle sammen hørt de hjerteskrærende historier og beretninger om børn, der er for lang tid i asylcentre. Og jeg forstår ikke helt, hvorfor ministeren ikke kunne være interesseret i at sige: O.k., de, der ikke har børn, tager vi til side. Men de, der har børn, hvorfor kan de ikke få lov til at komme ud? Hvorfor kan de ikke få lov til at få en anden tilværelse end at skulle sidde i sådan et center?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er helt enig i, at vi alle sammen bekymrer os for de her børn. Og det er også derfor, at der bliver taget særlig hånd om børnene i asylcentersystemet. Men jeg kan altså ikke ignorere – og jeg mener heller ikke, det er rigtigt at gøre det – at folk, der har søgt asyl og søgt om beskyttelse, kan ende i den situation, når de har været igennem asylsagsbehandlingen, at de i sidste ende får Flygtningenævnets afgørelse, der siger, at der ikke er grundlag for asyl i Danmark. Og er det så ikke vigtigere at koncentrere indsatsen om, at de hurtigst muligt får startet deres tilværelse i hjemlandet igen i stedet for at blive fastholdt – uanset om det er i et asylcenter eller uden for et asylcenter i Danmark – et intermezzo, som ikke er det, der er deres fremtid?

Kl. 14.20

Skal vi ikke i stedet for hurtigere hjælpe dem til at få startet på den tilværelse, som i det her tilfælde vil handle om at være i deres hjemland? Det synes jeg.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jamen jeg synes sådan set, at det er fint nok, at man får sagsbehandlingstiden ned, at vi har en målsætning om lavere sagsbehandlingstider

osv., så vi kan sørge for en hurtig afklaring. Det er der jo ingen der kan være uenig i. Men det, der er det interessante, er, at hvis vi nu går ud og spørger folk på gaden om, hvad der er den bedste barndom, om det er i et asylcenter eller ude i virkeligheden, så tror jeg, at der vil være rigtig mange, der vil sige, at det er ude i samfundet, man får den bedste barndom. Det er der, de mest optimale forhold er.

Lige meget hvor meget ministeren og jeg kan ønske os, at der ikke er nogen, der ender med at sidde i mere end 6 måneder, er realiteten jo, at det sker. Og vi kan jo se, at det tal er steget enormt inden for de sidste 5 år, altså antallet af dem, der sidder i længere tid i et asylcenter. Og så må vi da handle.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er helt enig i, at der skal handles. Og det er jo også det, vi har gjort. Vi har haft løbende fokus på især børnenes forhold, på at sikre, at de tilbud, de muligheder og de rammer, der er for dem, er så gode som overhovedet muligt.

Så jeg er helt enig i, at der er behov for at handle, og det bliver der heldigvis også gjort.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så siger vi tak til ministeren og går over i ordførerrækken. Den første ordfører er fru Marion Petersen, værsgo.

Marion Pedersen (V):

Det er med dette lovforslag som med det forrige ikke muligt for Venstres ordfører at være til stede, så jeg har derfor lovet at oplæse hendes ordførertale:

Børn i asylcentre skal som andre børn have gode og ordentlige forhold, det er Venstres klare politik. Derfor er det glædeligt, at sagsbehandlingstiden i asylsager er faldende. Det betyder, at familierne i asylcentre hurtigt får afklaring på deres fremtid. I øjeblikket er den gennemsnitlige behandlingstid i Udlændingenservice på knap 4 måneder.

I Venstre ved vi imidlertid godt, at det ikke er nok bare at fokusere på at sænke sagsbehandlingstiden. Man kan gøre meget mere for børnene, og det har vi også gjort. Sidste år blev der afsat 37 mio. kr. til at forbedre forholdene på asylcentre, specielt for børnefamilierne. I år har vi afsat 47 mio. kr. til samme formål, og næste år får asylsøgerne tilført ekstra 44 mio. kr.

Størstedelen af beløbet anvendes til bedre fritidstilbud til børnene på asyl- og hjemrejsecentrene. Børnene får tilbudt mere specialiseret undervisning, og børn af afviste asylansøgere, der venter på at rejse hjem sammen med deres forældre, får modersmålsundervisning. Derudover bliver de fysiske forhold også forbedret.

På 3 år har Venstre altså været med til at afsætte tæt på 130 mio. kr. Det er da noget, der kan mærkes. Det er en omfattende indsats, som gør en konkret forskel for asylsøgnernes hverdag.

Forslagsstillerne har i beslutningsforslaget brugt statistisk materiale fra en undersøgelse udarbejdet af Socialforskningsinstituttet. De har undersøgt og vurderet forholdene i asylcentre, og nogle af konklusionerne er, at børnene trives med undervisningen, og at sundhedsbehandlingen er fin. Alt i alt får flygtningene nogle gode og anstændige forhold stillet til rådighed.

Vi kan godt være den nuværende indsats bekendt, specielt når man tænker på, at undersøgelsen er foretaget, før asylcentre fik tilført øgede ressourcer.

I Venstre ser vi ikke nogen grund til at støtte det konkrete beslutningsforslag. Det afgørende er, at man hurtigt får afklaret sin ansøgning om asyl, så familien ved, hvor dens fremtid er. Det betyder, at de, der får asyl, hurtigt får mulighed for at starte deres tilværelse i det danske samfund med bolig, arbejde, uddannelse osv., mens de, der får afslag, til gengæld spores ind på en fremtid, der handler om, at de skal tilbage til deres hjemland.

Kl. 14.25

Her vil jeg gerne, som ved det forrige forslag, rose ministeren for udmeldingen i dag om bedre boligforhold og muligheden for, at familierne selv kan tilberede deres mad. Det vil for børnenes vedkommende betyde, at de bl.a. kan stifte bekendtskab med den type mad, de skal hjem til.

Til slut skal jeg gentage, at Venstre ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Der ikke spørgsmål til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Troels Ravn.

Troels Ravn (S):

Det er umiddelbart et sympatisk forslag, vi her står med fra Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten, om, at på højest må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter. Men Socialdemokraterne kan ikke støtte forslaget.

Børns vilkår og forhold rundtom på landets asylcentre er et emne, der både har stor folkelig og politisk bevågenhed, og det er meget, meget positivt. Og det har naturligvis også gjort stort indtryk på Socialdemokraterne, når vi i medierne har kunnet konstatere, at forholdene ikke altid har været gode nok, eller når vi under besøg på nogle asylcentre ved selvsyn har kunnet konstatere, at forholdene ikke altid har været gode nok. Og det er et klart politisk ansvar, at vi sikrer, at børn og voksne med for den sags skyld har nogle ordentlige livsbetingelser, at mennesker, selv om de som flygtninge er i en overordentlig svær situation, trives og kan udvikle sig, mens de opholder sig som asylansøgere i Danmark.

For Socialdemokraterne er det vigtigste i denne sag derfor at sikre, at børnene har det godt, mens de bor på et asylcenter, at der er nogle ordentlige boligforhold, altså ordentlige fysiske rammer for familiens liv, at børnene kan lege, gå i børnehave, skole, dyrke deres fritidsinteresser. De elementer har nemlig den største betydning for børnenes liv og trivsel, og så betyder tiden, de opholder sig i centeret, knap så meget.

Forholdene for beboerne er dog ikke lige gode rundtomkring på asylcentre. Forholdene på de såkaldte udsendelsescentre er kritisable, og dem må vi rette op på. Det skal generelt være sådan, at flygtninge, uanset om de får asyl eller ej, ikke må blive syge, psykisk og fysisk nedbrudte, under opholdet, men skal have kræfter og ressourcer til at starte på en ny tilværelse, og det uanset, som sagt, om de får afslag eller ophold.

Integrationsudvalget har været på besøg på asylcentre i Hanstholm og Brevst, og her har vi vel alle sammen med stor glæde kunnet konstatere, at børnene har det godt, og at det gælder om at skabe den størst mulige grad af tryghed for børnene og familierne, mens de som asylansøgere får behandlet deres sag. De skal have en så normal hverdag som muligt, og det vil derfor ikke være hensigtsmæssigt i asylfasen at flytte rundt på familierne, hvilket kunne blive en konsekvens af det her forslag.

Tryghed for børn og voksne skaber man ved at forme en hverdag med meningsfyldte aktiviteter, som nævnt med legestue og børnehave for de mindste børn. De større børn deltager i undervisningen på de lokale folkeskoler, og i fritiden er der et stort udbud af aktiviteter i skolefritidsordning, ungdomsskoleklubber og idrætsforeninger. Og da børns trivsel hænger tæt sam-

men med, at også forældrene har det godt, skal det i en vigtig parentes nævnes, at det har stor betydning, at de voksne har mulighed for at uddanne sig og arbejde. Det er efter Socialdemokraternes mening den vej, vi skal gå, og derfor kan vi nok fatte sympati for forslaget her, men Socialdemokraterne kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, man bliver mere og mere forvirret over, hvad det er, Socialdemokraterne egentlig vil på det her område. Problemet med det sidste forslag var noget omkring teknikken i det; man var principielt enig, men teknikken var et problem. Og nu har vi så her et forslag, hvor vi ikke lægger os fast på teknikken, men bare prøver at tage principielt stilling og sige: Jamen er der ikke grænser?

Jeg hører ikke hr. Troels Ravn sige, at der er en grænse for, hvor længe man kan være barn i et asylcenter. Jeg hører f.eks. Røde Kors sige, at det ikke er vilkårene i et asylcenter, der som sådan er det afgørende; det, der er problemet for de her familier, er den situation, de er i.

Kl. 14.30

Derfor er jeg nødt til at spørge hr. Troels Ravn: Er det sådan, at hr. Troels Ravn synes, det er rimeligt, at det danske samfund tilbyder en hel opvækst, f.eks. 18 år, også selv om det foregår i centeret i Brevst? Er det efter hr. Troels Ravns og Socialdemokratiets opfattelse et værdigt tilbud fra det danske samfund til de børn, som jo altså ikke har bedt om at være asylbørn?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det er et meget vedkommende spørgsmål, hr. Morten Østergaard rejser her, og det er svært at give et svar. Hr. Morten Østergaard har jo også stillet spørgsmålet flere gange i løbet af dagen.

Jeg vil understrege, at for Socialdemokraterne er tiden ikke det afgørende, men netop at forholdene på asylcentre skal ligne virkelighedens verden så meget som overhovedet muligt. Vi kan faktisk se, at det kan lade sig gøre, og vi skal bestræbe os på, at virkeligheden rundtom på alle asylcentre bliver sådan, at børnene har det godt med leg, undervisning, fritid osv., og at de voksne har det godt og kan trives og udvikle sig til den fremtid, der er enten her i landet eller i hjemlandet, med arbejde, praktik, uddannelse osv.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Troels Ravn siger, at for Socialdemokraterne er tiden ikke det afgørende; det var sådan, jeg forstod det. Jeg må sige, at det overrasker mig altså. Vi har set statistikkerne over, hvor længe de her børn har boet i lejrene, vi ved, hvad det er for nogle vilkår, familierne er underlagt, vi ved, at operatørerne siger, at det sådan set er udmærket, at der bliver bedre forhold – og det synes alle jo er godt – men at det er situationen, de er i, der er det afgørende for familien, og som skader dem og gør ved. Og så siger hr. Troels Ravn: Jamen tiden er ikke det afgørende.

Jeg må sige, at jeg synes, det lyder som en sørgelig kopi af integrationsministerens tale, og jeg synes, det er skuffende.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi vel nok alle sammen ønsker, at tiden, mennesker skal være i et asylcenter, også her i Danmark, skal være så kort som overhovedet muligt, og at vi skal have en hurtig afklaring: afslag eller opholdstilladelse. Men jeg vil gerne understrege, at uanset afslag eller ophold, er det vigtigste for os, for Socialdemokraterne, at der ikke er nogen mennesker, der går i stykker som mennesker, mens de er i et asylcenter i Danmark, men at de har mulighed for at udvikle sig og trives, og det sker igennem de aktiviteter, som jeg nu et par gange har nævnt, for børnene og for de voksne.

Så vil jeg også som en sidebemærkning nævne, at vi på et af asylcentrene – jeg kan ikke huske, om det var Brovst eller Hanstholm – oplevede, at der faktisk var familier, der fik tilbudt anden bolig uden for lejren, uden for centeret, men som valgte at blive, bl.a. fordi der, selv om det kan være svært helt præcist at forestille sig, er et miljø, hvor der også er noget tryghed omkring det her.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Den næste, der har bedt om ordet for en kort bemærkning, er hr. Simon Emil Ammitzbøll.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil sådan set fortsætte, fuldstændig hvor hr. Morten Østergaard slap. Der er nemlig to ting, hr. Troels Ravn sagde, som jeg ikke helt forstår.

For det første sagde hr. Troels Ravn, at det er et meget svært spørgsmål, det her med, om der skal være en øvre grænse. Hvori består det svære, når man diskuterer, hvor lang tid børn har godt af at opholde sig i sådan et center?

For det andet sagde hr. Troels Ravn, at for *Socialdemokratiet* er tiden ikke afgørende. Nej, vi har sådan set heller ikke stillet det her forslag for Socialdemokraternes skyld. Det er børnene, det handler om! Og jeg tør vædde med, at for børnene er tiden afgørende. Tror hr. Troels Ravn ikke det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Man kunne jo omvendt spørge: Hvorfor så lige 6 måneder? Hvorfor ikke kortere tid, hvorfor er det lige 6 måneder? Der er ikke nogen af os, der forestiller sig, at det er en privilegeret tilværelse at vokse op i et asylcenter, men jeg bliver nødt til at gentage, at det vigtigste i den her situation må være, at det handler om at skabe så gode forhold, at børn, hvilket vi har kunnet konstatere ved selsyn, kan trives og udvikle sig i centrene, og at de voksne – og det er derfor, det er så vigtigt, at vi også på sigt gør det muligt for de voksne at uddanne sig, at arbejde, være i praktik osv. – kan forberede sig til den situation, der kommer den dag, de ikke længere skal være i centeret, men skal rejse hjem eller måske ud i det danske samfund og fungere.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Endnu en gang: Hr. Troels Ravn siger, at det er et svært spørgsmål at svare på, om der skal være en øvre grænse for, hvor lang tid man skal være der. Jeg forstår det ikke. Den 18. maj 2006 havde vi forespørgselsdebat nr. F 44 her i salen, hvor Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre, SF, Enhedslisten og de nordatlantiske mandater minus et enkelt havde et fælles forslag til vedtagelse, hvoraf det fremgik, at en af de ting, man ville have, var, at der skulle sættes en øvre grænse for opholdstiden på asylcentrene, så vi ikke som i dag oplever, at der er familier, der har været i centrene i op til 7 år. Det er fuldstændig det samme, jeg har diskuteret med fru Henriette Kjær.

Er der sket noget nyt siden maj 2006, eller holder Socialdemokraterne fast i, at tiden faktisk er vigtig?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det er ret enkelt at besvare spørgsmålet fra hr. Simon Emil Ammitzbøll. Det er indholdet af det liv, vi tilbyder børn og voksne på asylcentre, som er det vigtige for os, og ikke den tid, familier med børn opholder sig på centrene, selvom vi naturligvis alle sammen håber på, at tiden kan blive så kort som overhovedet muligt, men det vil ikke være muligt at sige, at efter 6 måneder skal myndighederne give et tilbud om en anden bolig. Det vil ikke kunne lade sig praktisere for Socialdemokraterne at se.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg må altså også sige, at jeg er lige så forvirret, som man åbenbart er i Det Radikale Venstre, for jeg synes da, at for lidt siden stod fru Lotte Bundsgaard og sagde i sin ordførertale til det andet forslag, at det kunne man ikke støtte, man mente ikke, at de afviste asylansøgere skulle have midlertidigt ophold, men man mente, de skulle have lov til at bo uden for centrene og arbejde og uddanne sig.

Nu siger man så nej til, at de må bo uden for centrene. Det forstår jeg simpelt hen ikke, og det bliver jeg nødt til at få en forklaring på.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at de ikke må bo uden for centrene. Jeg siger, at det ikke kan være en myndighedsopgave at anvise bolig uden for centrene efter x antal måneder. I princippet kan Socialdemokraterne i og for sig godt støtte, at asylfamilier bor uden for centrene, men det her forslag drejer sig om, at myndighederne efter maks. 6 måneder skal give et botilbud uden for centeret – og det er det, vi forholder os til.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen nu gør deres økonomiske situation jo nok, at det er lidt svært at købe en ejerlejlighed, det er nok også lidt svært at komme på venteliste i en boligforening og få en lejlighed sådan rimelig hurtigt. Så det skal jo altså, hvis de skal have et andet sted at bo end på et asylcenter, foregå ved en kommunes hjælp. Det håber jeg da at vi kan blive enige om. Og der siger man så nu, at det er man ikke parat til at hjælpe dem med.

Socialdemokraterne skylder altså Folketinget en forklaring på, hvad det er, man vil på det her område.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg håber da, at fru Henriette Kjær kan følge den tankegang, at i og med at vi vil gøre det muligt, at de voksne, forældrene, kan tage en uddannelse, kan tage lønnet praktik, lønnet arbejde osv., så er familierne i en situation, hvor det kan blive aktuelt, at de er økonomisk i stand til at skaffe sig deres egen bolig uden for centeret.

I forbindelse med det her konkrete beslutningsforslag tager vi stilling til, om det er et myndighedsansvar efter 6 måneder at anvise børn og børnefamilier en anden bolig, og det kan Socialdemokraterne ikke støtte. Men den anden tanke, det andet forslag i og for sig, som fru Lotte Bundsgaard tidligere har været inde på, skal jo ses i en anden sammenhæng.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. (*Steen Gade markerer*). Undskyld, jeg har overset hr. Steen Gade. Hr. Steen Gade for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det er jo ikke, fordi jeg misunder hr. Troels Ravn rollen som ordfører i dag, hvor det ikke engang er et år siden, Socialdemokratiet var med til at foreslå, at der skulle være en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre. Det gjorde vi jo i fællesskab for lidt mindre end et år siden.

Kl. 14.40

Men det betyder jo så også, at vi er nødt til at stille hr. Troels Ravn det spørgsmål: Har man helt forladt tanken om en øvre grænse? For en anden del af diskussionen kunne jo være, at 6 måneder var for kort tid. Det behøver heller ikke være 6 måneder, grænsen kunne ligge et andet sted; det er bare det, vi har foreslået, og det skal man jo forholde sig til – og det har hr. Troels Ravn sagt nej til.

Men selve det at have en øvre grænse for, hvor længe man skal være i asylcentre, har Socialdemokraterne totalt forladt den idé?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Som jeg har svaret tidligere: Tiden er for Socialdemokraterne ikke det afgørende, men det er

indholdet af den tilværelse, det er muligt for børn og familier at skabe sig i asylcentre. Vi tror, hvilket vi også ved selvsyn har kunnet konstatere på nogle centre, at ved at skabe trygge forhold med leg, skole, uddannelse og fritidsaktiviteter for børnene og de unge og arbejde, uddannelse, praktik for forældrene kan det og skal det lykkes at skabe nogle ordentlige forhold, sådan at menneskene her ikke går i stykker på den ene eller den anden måde, men kan få en ordentlig tilværelse og det uanset, om tilværelsen skal foregå i asylcenteret, i hjemlandet på et tidspunkt eller i Danmark.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det var vel det nærmeste, vi kommer i dag, til, at man har forladt hele tanken om at have en øvre grænse.

Jeg vil så bare sig til hr. Troels Ravn, at jeg simpelt hen mener, det er en fejl, at der er en modsætning mellem en øvre grænse og indhold. Vi må jo tænke i begge spor og tænke på indhold, så længe man er i en lejr.

Spørgsmålet til hr. Troels Ravn skal så være: Er det ikke sådan, at hvad vi i hvert fald ved indtil nu, er, at vi forringer familiernes evne til at fungere, når de er i lejre?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Lige præcis derfor stiller Socialdemokraterne så også forslag om, at vi skal udvikle de muligheder, familierne, børnene, forældrene har for at have en ordentlig tilværelse, og netop for forældrene skal der være mulighed for at uddanne sig og tage arbejde og erhverve sig nogle kompetencer, som kommer en til gode, uanset om fremtiden som sagt ligger i Danmark eller i hjemlandet.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Nu er der vist ikke flere, der har bedt om ordet for korte bemærkning. Vi siger tak til ordføreren og går videre til næste ordfører: hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Lad mig begynde med den selvfølgelig konstatering, at dette er et rent paradeforslag. Det er den yderste venstrefløjens ønske om at lægge sig i kølvandet på de tv-indslag, der har søgt at piske en folkestemning op omkring asylansøgnernes og især asylansøgnernes børns forhold på vore asyl-

centre. Et paradeforslag og et propagandaindslag.

Jeg nærer virkelig beundring for hr. Morten Østergaards energi. Jeg tror, han vil være villig til snart sagt alt for at blive betragtet eller måske især bemærket som de gode og rene viljers talsmand. Jeg kan næsten ønske for hr. Morten Østergaard, at han bliver taget alvorligt i denne rolle.

Men lad mig indlede mine bemærkninger om selve sagen med at fortælle en lille realistisk historie om børn på vore asylcentre. Det var den 21. april 2006. Som det vil vides, havde Integrationsudvalget været på besøg på asylcentre den 31. marts, og det var vore erfaringer her, der rejste debatten om familiernes vilkår.

Hvis hr. Morten Østergaard og jeg ikke husker meget fejl, var det såmænd mig, som efter vores besøg på Lynges undervisningscenter gjorde opmærksom på, at disse børn var genstande for mishandling, fordi deres forældres obstruktion af dansk lov og ret hensatte børnene i en uhyggelig utryghed, foreløbighed og fortvivelse. Men som hr. Østergaard utvivlsomt også husker, fik jeg dengang at vide, at dette var det ikke passende at diskutere.

Kl. 14.45

Vore oplevelser ved dette besøg førte imidlertid til, at TV 2 bad mig besøge Sandholmlejren med snurrende tv-kameraer for at tale med afviste asylansøgere, og den 21. april kørte min kone og jeg derop med journalister og kameramænd.

Jeg var inde i en lejlighed for at tale med en afvist familie, og imens stod min kone udenfor. En række børn samledes omkring hende, hun faldt i snak med dem, og en lille dreng sagde da spontant: Her er så dejligt om sommeren. Straks hvædede de andre børn: Det må du ikke sige. Hvorefter den lille dreng lydigt klappede i. Nej, børns virkelighed er ikke så enkel at sætte på en formel. Der kan faktisk godt være dejligt også i Sandholmlejren for en flok børn, som kan lege sammen her. Der kan være grund til at anføre dette i al den almindelige jammer, der er blevet sat i journalistisk og politisk omløb.

Men naturligvis er det rigtigt: Disse børn har det ikke godt. Deres forældres obstruktion af dansk lov og ret hensætter dem i tomhed og foreløbighed. Disse børn har det ikke godt. Men skal vi derfor fjerne dem fra deres forældre, som er årsag til deres elendighed? Dette må være spørgsmålet til hr. Morten Østergaard og kompagni. Skal vi tvangsfjerne de børn fra forældrene, når børnene har måttet tilbringe 6 måneder i

et dansk asylcenter? Skal vi skille børn og forældre, hr. Morten Østergaard?

For et er jo givet: Der kan naturligvis ikke være tale om, at vi skal bøje os for forældrenes obstruktion og pression og bøje dansk lov og ret for at give de afviste asylansøgere opholdstilladelse i Danmark. Det må stå fast. Dette er det ganske grundlæggende i denne sag.

Tilbage står spørgsmålet til hr. Morten Østergaard og kompagni: Skal vi tvangsfjerne de afviste asylansøgere børn fra deres forældre, fordi forældrene nægter at rette sig efter Flygtningegenævnets dom?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu skulle man jo tro, at et forslag, som i sig selv fylder tre linjer og med bemærkninger på måske det dobbelte, var overkommeligt for en ordfører at læse igennem, før man skulle på talerstolen. Det fremgår jo meget tydeligt, at forslaget her skal sikre, at ingen børnefamilier skal tilbringe mere end 6 måneder i et asylcenter, og deraf har man jo så svaret på det spørgsmål, som hr. Søren Krarup stiller.

Der er nu blevet taget nogle initiativer på baggrund af det pres, der har været lagt og har været i offentligheden – ja, selv statsministerfruen har jo været med til at bidrage – og jeg vil gerne spørge, om hr. Søren Krarup nu mener, at man er kommet derhen, hvor det ikke længere er børnemishandling, der foregår i asylcentre, eller om det, som de børn møder i deres hverdag, og den måde, de behandles på, stadig væk efter hr. Søren Krarups opfattelse er børnemishandling.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu tales der jo meget tydeligt i forslaget ustandselig om børn; to steder tales der også om familier, men ellers er det børn hele vejen igennem, og det er klart for mig, ganske klart, at det her simpelt hen er en udløber af TV 2's såkaldte dokumentar – jeg mener, det var propaganda – om de udviste børn. Det er venstrefløjen, der ønsker at deltage i den folkestemning, som denne tv-propaganda rejste.

Så det er og bliver børnene, det handler om, og derfor må man jo altså sige, at så længe det er sådan – og sådan skal det være – at de, der har afvist at rejse tilbage, når de i øvrigt af Flygtningegenævnet er dømt til afvisning, naturligvis skal forblive i de lejre, hvorfra de kan udsendes.

Må jeg så sige med hensyn til det pres, der skulle være kommet på os, at vi alle sammen, både regeringen og Dansk Folkeparti, har været tilhængere af, at disse børn har det rart, og derfor synes vi, det er glimrende, som det blev sidste år, at der blev tilført området 37 mio. kr.; og vi hjælper meget gerne mere.

Nå, nu når jeg ikke at sige mere.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Når vi nu diskuterer det her med presset, kan man jo sige, at det, vi diskuterede intenst i foråret i den debat, som hr. Søren Krarup også henviser til, jo bl.a. var, om der skulle skabes mere plads til familierne, og det ville man jo ikke fra Dansk Folkepartis side. Det, der så kommer her i dag – og det må så være helt tilfældigt, hvis det ikke har noget med presset at gøre, lige præcis på dagen, hvor vi behandler netop det her beslutningsforslag om at flytte børnene ud af asylcentre – er så, at nu vil man sikre, at familierne som minimum får to værelser.

Så vil jeg bare spørge hr. Søren Krarup, om det stadig væk er Dansk Folkepartis opfattelse, det, som hr. Jesper Langballe sagde den 1. august 2006 til Information:

Kl. 14.50

»Det er jo meningsløst at give dem mere plads, hvis de alligevel skal rejse hjem. Det vil blive opfattet som om, at vi bløder op og også være et signal til andre afviste asylansøgere om, at de bare skal bide sig fast.«

Der vil jeg bare spørge, for der må jo være et eller andet, der har påvirket Dansk Folkeparti, siden man nu går med til det her, og jeg synes da, det er relevant at få belyst: Hvad er det, der har flyttet sig? Hvad er det, der har flyttet Dansk Folkeparti? For det kunne jo være noget af det, der måske også kunne bringe Dansk Folkeparti til at få sympati for det her forslag.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Vi har overhovedet ikke flyttet os. Vi har hele tiden været tilhængere af, at børnene især, men også deres afviste forældre i den tid, de har i Danmark, skal have så gode forhold som muligt. Det, vi sagde sidste år, var, at de ikke ved deres pression skulle kunne *tiltvinge* sig bedre forhold. Men det, der nu er tilfældet, er jo altså, at det viser sig, at der nu er så god plads i Sandholmlejren, at de kan få mere plads, og selvfølgelig siger vi da ja til den forandring, som de færre asylansøgere vil opleve.

søgere i Sandholmlejren giver. Så det er en ganske kontinuerlig og forståelig udvikling, der er tale om.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil bare godt bede hr. Søren Krarup om at bekræfte, at da der blev bevilget 37 mio. kr. ekstra til forbedringer af forholdene på asylcentrene, var det et krav fra Dansk Folkeparti, at dette ikke måtte betyde, at de afviste asylansøgere fik mere plads. Kan hr. Søren Krarup bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har lige svaret til hr. Morten Østergaard, at det, vi afviste, var, at det ved hjælp af pression skulle være muligt at tiltvinge sig forbedringer af sin egen situation i de forskellige lejre.

Vi synes, det er helt i sin orden, når der nu er bedre plads, at familierne så naturligvis skal have det, men de skal ikke ved obstruktion kunne tiltvinge sig fordele, som i sig selv i øvrigt tvinger til at ændre hele lejrens struktur.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg fik bare ikke noget svar på det spørgsmål, jeg stillede – og det er jo sådan, at man kan svare ja eller nej, hvis man vil: om hr. Søren Krarup kan bekræfte, at ved udmøntningen af de 37 mio. kr. stillede Dansk Folkeparti op som et fuldstændig ufravigeligt krav, at dette ikke måtte betyde, at de afviste asylansøgere får mere plads.

Kan hr. Søren Krarup overhovedet ikke genkende den bemærkning?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan jo kun konstatere, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr åbenbart ikke forstår, hvad det er, jeg siger, og derfor bare gentager et spørgsmål, som jeg har svaret på.

Jeg siger, at i en situation, hvor der i øjeblikket er bedre plads i Sandholmlejren, synes vi, det er ganske i sin orden, at de familier, der dér er i udsendelsesposition, naturligvis får mulighed for at få lidt bedre plads, og det strider ikke imod vores udsagn sidste år om, at de ikke ved pression skal kunne tiltvinge sig fordele. Når disse fordele er der som noget naturligt, har vi intet imod at give dem, lige så lidt som vi naturligvis har noget imod på alle måder at hjælpe disse børn.

Men så vil jeg lige gentage mit spørgsmål til hr. Morten Østergaard: Skal vi tvangsferne dem fra deres forældre, fordi det, at de er knyttet sammen med forældrene, fører til deres elendighed? Det spørgsmål har jeg slet ikke fået noget svar på.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu er det vel også svært for hr. Morten Østergaard at svare, når han ikke har mere taletid til hr. Søren Krarups indlæg – men alligevel.

Jeg vil gå lidt ind i den diskussion, som ordføreren havde med hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Om de to udsagn var i modstrid med hinanden, vil jeg ikke gøre mig til dommer over, men det er jo sådan, at den 1. august 2006 i Information sagde hr. Søren Krarups partifælle:

»Det er jo meningsløst at give dem mere plads, hvis de alligevel skal rejse hjem. Det vil blive opfattet som om, at vi bløder op og også være et signal til andre afviste asylansøgere om, at de bare skal bide sig fast.«

Hvad skyldes holdningsændringen, hr. Søren Krarup?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg lige sige allerførst, at hr. Morten Østergaard ganske rigtig ikke har mere taletid, men det havde han, da han begyndte, og jeg havde i min ordførertale stillet ham nogle konkrete spørgsmål, som han ikke har svaret på.

Så må jeg lige gentage over for hr. Simon Emil Ammitzbøll, der stiller samme spørgsmål som både hr. Morten Østergaard og hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at der er forskel på, at man tiltvinger sig fordele, og at man får dem skænket, fordi forholdene muliggør det. Og der er ingen modsætning imellem at sige, at vi afviser, at man skal kunne tiltvinge sig fordele, men vi har i øvrigt ikke noget imod, når forholdene har udviklet sig, som de har, at disse afviste asylansøgere får bedre plads.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Der findes vel næppe noget for en politiker, der er mere irriterende end at blive fejlciteret, og jeg tror ikke, det bliver bedre af, at det er en partifælle, der gør det. For hr. Søren Krarups partifælle, hr. Jesper Langballe, sagde jo netop, at »det er meningsløst at give dem mere plads,

hvis de alligevel skal rejse hjem. Det vil blive opfattet som om, at vi bløder op«.

Hr. Jesper Langballe siger jo intet som helst om det med at tiltvinge. Hr. Jesper Langballe taler jo netop om det samme, som hr. Søren Krarup nu taler om, nemlig at man giver en gave, og at denne gave vil blive opfattet, som om man bløder op og som »et signal til andre afviste asylansøgere om, at de bare skal bide sig fast.«

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg må tilstå, at debatten kører i ring, for det, der er at svare, har jeg allerede sagt: at der er en væsensforskel på, at de afviste asylansøgere skal tiltvinge sig fordele, som de ikke har nogen ret til, mens vi naturligvis ikke har noget som helst imod, at de samme asylansøgere i en situation, hvor forholdene har ændret sig, får mulighed for at få lidt mere plads. Der er forskel på at tiltvinge sig noget og få noget givet som gave. Og jeg synes ikke, der skulle være flere hår at kløve på det spørgsmål.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Der er i hvert fald ikke flere, der vil stille spørgsmål til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er nu fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Der er ingen tvivl om, at det ikke er sjovt at være flygtningebarn. Det må ikke være sjovt at blive revet op med rode, komme ud på en lang, opslidende rejse og derefter lande i et asylcenter i et fremmed land. Det er heller ikke særlig sjovt at se sine forældre blive angste, desperate eller apatiske, og derfor er flygtningebørns situation ikke optimal, for at sige det mildt.

Men at sige, at de kun må bo på et asylcenter i 6 måneder, kan vi Konservative ikke sige ja til. Det vil for det første kræve store logistiske tiltag med at have boliger stående til rådighed ad hoc, og derudover mener jeg også, at det vil være en klar forskelsbehandling af asylansøgerne i forhold til enlige, barnløse par og ældre.

En anden bekymring, vi kunne have, er, at nogle af forældrene til børnene på asylcentre har meget lidt overskud og kan have svært ved at tage sig af deres egne børn, og på centrene er der jo trods alt psykologer og sundhedsfagligt personale til at hjælpe familierne.

Jeg mener, at vi i stedet skal sikre børnene gode forhold på centrene, og jeg er tilfreds med

de øgede bevillinger, der er blevet givet sidste år og den udmelding, der er kommet i dag om, at der nu vil komme mere plads til familierne. Børnene skal i videst muligt omfang holdes skadeløse, men det mener vi Konservative også man kan gøre ved at lave nogle gode rammer inden for centrene.

Så vi afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Et eller andet sted kan jeg godt forstå, hvis fru Henriette Kjær synes, at det her langt hen ad vejen er en god dag, for det var jo efter det her besøg, som også hr. Søren Krarup refererede, at fru Henriette Kjær gik ud og sagde, at nu skulle der være bedre forhold og mere plads for børnefamilierne på asylcentre.

Der vil jeg spørge: Synes fru Henriette Kjær ikke, at det er lidt ærgerligt, at der skulle gå det meste af et år, efter at Folketinget blev opmærksom på de her forhold, og at der skulle beslutningsforslag til, så ministeren var tvunget til at komme med et eller andet? Synes fru Henriette Kjær ikke, at det er ærgerligt, at det var nødvendigt at gå det igennem, og at ikke flere kunne se det, som fru Henriette Kjær og vi andre, som bl.a. står bag det her forslag, kunne se dengang: at der var behov for mere plads?

Det synes jeg bare at fru Henriette Kjær bør gøre sig overvejelser over, når man nu afviser et forslag fra dem, man egentlig var enig med for et års tid siden, og holder med dem, som ikke ville være med på galejen.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, jeg synes faktisk, at den debat, der blev rejst efter besøget i asylcentre sidste forår, blev der handlet utrolig hurtigt på fra ministeriets side og fra regeringens side, hvor der hurtigt blev afsat de første 37 mio. kr. til at forbedre forholdene for asylbørnene. Det synes jeg altså ikke man kan sige andet end.

Nu er vi så kommet et skridt videre, hvor der også bliver flere kvadratmeter, og det regner jeg da også med at De Radikale er meget, meget tilfredse med oven på det forslag, de selv kom med ved satspuljeforhandlingerne. Så vi burde vel egentlig alle sammen være glade og tilfredse over, at asylansøgerne får bedre forhold i centrene.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Glade, ja, men tilfredse, nej, det er vi ikke. Men vi er selvfølgelig glade for, at det lykkedes at påvirke flertallet på den måde, som det jo altså ikke lykkedes for De Konservative, dengang man sad og forhandlede det.

Men der er et spørgsmål, vi så er nødt til at vende tilbage til, og som jeg er sikker på at fru Henriette Kjær synes er lidt trættende at blive ved med at blive spurgt om.

Et af de andre punkter, som stod lysende klart for fru Henriette Kjær efter at have været på besøg i asylcentre, var jo, at der var nødt til at være en øvre grænse for, hvor længe man kunne sidde i asylcentre. Jeg forstår, at der kan være teknikaliteter og problemer i den model, vi har lagt frem, og som var det sidste punkt på dagsordenen, men her taler vi sådan set bare om, at vi overlader det til ministeren og embedsmændene at finde en løsning – og der kan være mange forskellige løsninger. Ordet midlertidig opholdstilladelse er slet ikke nævnt, vi siger bare, at vi sætter en øvre grænse.

Derfor vil jeg gerne spørge fru Henriette Kjær: Kan man ikke i det mindste for børnefamiliernes vedkommende aftvinge fru Henriette Kjær et svar på, hvor lang tid vi kan byde dem at sidde i et asylcenter, selv et asylcenter, hvor de selv må lave mad?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det har jeg svaret på i forrige debat, og der kan ikke sættes en øvre grænse. Det har vi jo diskuteret.

Men jeg må lige vende tilbage til, hvad jeg ikke nåede at få svaret på i sidste omgang. Det er temmelig flot, og man må have stor selvtilid, når man sådan kan give sig selv æren for de forbedringer, der nu bliver fremlagt i dag fra regeringens side. Det har intet med det her beslutningsforslag at gøre. Vi har da så tit og ofte stået her i salen og måttet afvise og sige nej til de forslag, oppositionen kom med, så det er da ikke sådan, at vi har siddet og tænkt: Uha, nu er vi rigtig bange, for nu skal vi diskutere De Radikales forslag. Det falder tilfældigvis sammen med, at der har været møde i regeringen, hvor man er blevet enig om at bevilge de her midler.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Selv om fru Henriette Kjær siger, at vi ikke kan lave en øvre grænse, må fru Henriette Kjær vel alligevel have nogle tanker om, at hvis børn vokser op i 4, 5, 6 år i en asyллеjr, er det vel ikke kun en diskussion om, at de skal have to rum. Det er jo godt, at vi er kommet så langt, at der skal være mindst to rum til en familie, og at der skal være undervisning osv., men det kan jo ikke være det eneste. Altså, set fra familiernes side må fru Henriette Kjær vel også være enig med mig i, at deres vilkår bliver ringere, også selv om de får to rum. Det er selvfølgelig bedre end kun at have ét, men to rum i en enormt lang række år er da skadeligt for børn og deres opvækst.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen nu synes jeg, man skal passe på ikke at lave sådan nogle standardløsninger, der siger, at det eneste rigtige er, at de her mennesker kommer ud i en lejlighed. Børn vokser op under mange forskellige forhold – det kan være i kollektiver for den sags skyld, hvor man også kun har ét værelse og nogle fælles rum at mødes i, og det gør man helt frivilligt, fordi man godt kan lide fællesskabet. Der kan altså være fordele.

Der er selvfølgelig ikke fordele, hvis der er en negativ stemning og tingene ikke fungerer, men det er jo så netop det, vi siger nu: Vi skal have tingene til at fungere bedre, have noget mere livsglæde ind, netop i form af at der kommer nogle tilbud, at der bliver mere plads og mere ro, så folk forhåbentlig får en bedre søvn om natten, når de kan lukke døren og sove for sig selv og ikke skal sove fire mennesker i ét rum. Det regner jeg da hundrede procent med giver nogle bedre forhold for børnene.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er sådan set enig med fru Henriette Kjær i, at der jo ikke er noget her, der nødvendigvis er det eneste rigtige, men selv med to rum – vi ved jo, cirka hvor mange kvadratmeter det så giver – er det jo ikke ordentlige opvækstvilkår alligevel. Men jeg er enig i, at det kunne man jo godt bløde op på, altså, at der var flere muligheder osv.

Men det grundlæggende er, at det, vi ved indtil nu, er, at det faktisk skader børns opvækst. Så er der nogle, der klarer sig, men det skader jo sådan gennemsnitligt børns opvækst at leve i lejre

og i en situation, hvor deres forældre ikke er mere integreret i samfundet end det, vi ser i dag.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Ja, men det var også derfor, jeg i min ordførertale gjorde noget ud af at sige, at det at være flygtningebarn ikke er en optimal situation, for det skaber nogle problemer næsten ligegyldigt hvad. Om vi så fandt den her lejlighed efter 6 måneder og sagde værsgo, så havde de stadig væk ikke fået afklaret deres sag, for her taler vi jo endda om folk, der stadig væk kan være i fase 2 og være ved at få behandlet deres sag.

De kunne også være dér, hvor de havde fået afgjort deres sag og var klar over, at de skulle rejse ud, så snart man havde fået lavet en aftale med deres hjemland. Så ville vi have en debat herinde, der hed: Nej, det er da umenneskeligt, det er jo rædselsfuldt for de her børn, de ved ikke, om de er købt eller solgt, skulle vi ikke ...? Og så ender vi altså med, at vi faktisk – for at give alle ro i sjælen og give optimale forhold – skal give opholdstilladelse faktisk ganske hurtigt til stort set alle. Og det mener jeg jo ikke vi kan, for så ødelægger vi hele flygtningebegrebet.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Ikke overraskende støtter Det Radikale Venstre det her forslag, som vi selv er medforslagsstiller på. Jeg synes alligevel, der er grund til at gøre et par bemærkninger.

Der er en lang række, for ikke at sige flere hundrede børn og deres familier, som opholder sig i danske asylcentre. Mange af dem opholder sig i lang, lang tid i et asylcenter; faktisk er der 233 børn, der har boet længere tid end 4 år på et dansk asylcenter.

Jeg tror ikke, at der er nogen mennesker med fornuften i behold, der vil mene, at de optimale rammer om en barndom er at opvokse i et asylcenter. Det mest optimale er selvfølgelig at vokse op ude i samfundet. Det er der, de mest optimale forhold er for børn, hvor de kan få så normal en barndom som muligt og en barndom, som kan gøre dem til hele mennesker på et senere tidspunkt.

Det undrer mig lidt, at der har været så mange afvisende taler indtil nu. Jeg er nødt til at fortsætte lidt i samme rille, som jeg også gjorde i den forrige debat, som der jo egentlig var en del partier der prøvede at få til at handle om det her. Hvad er det, der gør, at både De Konservative og Socialdemokraterne tidligere har været villige til at diskutere spørgsmålet om, hvorvidt der skulle sættes et loft over, hvor lang tid man kunne opholde sig i sådan et asylcenter? Hvordan kan det være, at partier, som i foråret 2006 mente, at tidsfaktoren var utrolig vigtig, utrolig afgørende, i dag synes, at det søreme ikke længere er det afgørende?

For Det Radikale Venstre er det fuldstændig essentielt, at børn ikke skal sidde i lange perioder i danske asylcentre. De kan jo ikke gøre for, at de er kommet herop sammen med deres familie. De kan ikke gøre for, at deres familie ikke har fået asyl. Men de må leve med den realitet, at de med de nuværende regler må tilbringe år på år på år i asylcentre.

Det vil vi ikke være med til fra radikal side. Vi synes, at vi – og her tænker jeg på det danske samfund – skylder disse børn at sørge for, at de kommer ud i samfundet. Og derfor kan Det Radikale Venstre støtte det her forslag, som jeg helt klart ser som et udtryk for, at regeringen var opmærksom på, at oppositionspartierne prøvede at presse dem – også i Folketingssalen i dag.

Vi har en minister, der har sans for timing – det kan vi se. Hr. Eyvind Vesselbo varmede lidt op, og så kom forslaget, samme dag som vi skulle diskutere emnerne her i Folketingssalen. Timingen er faktisk lige så god, som ministerens timing var, da der var problemer med nogle psykisk syge kosovarer. Da var ministeren også klar, så det lige passede, sådan at man kunne rive brodden ud af debatten. Men det gør man jo i virkeligheden ikke. Det, man gør, er, at man siger til os: Bliv bare ved. Og det gør vi – vi bliver ved.

Kl. 15.10

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Steen Gade (SF):

Forslaget er jo et simpelt forslag i den forstand, at det handler om, at vi mener, at der skal være en øvre grænse for, hvor længe børn må være i asylcentre, og vi har foreslået 6 måneder.

Jeg havde egentlig håbet, at vi kunne have fået en lidt mere klar diskussion, ikke så meget om, hvorvidt der skal være en øvre grænse, men om, hvor den skal være. Det er der også andre der har været inde på i dag, og der kan man jo tagé udgangspunkt i de to partier foruden forslagsstillerne, som har arbejdet med at lave en øvre grænse. Det er jo De Konservative ved fru Henriette Kjær i en pressemeddelelse tidligere, og så er det Socialdemokraterne, oven i købet i et forslag til vedtagelse her i Folketinget. Man kunne jo sige til Socialdemokraterne: Tænk, om det var blevet vedtaget. For så skulle vi jo have haft en ny debat her i Folketinget mindre end et år efter, hvor vi så skulle have lavet den beslutning om.

Det er jo trist, at vi ikke skal have den diskussion, for det er ikke helligt for mig – heller ikke for andre forslagsstillere, tror jeg – om det er 6 måneder eller 1 år eller deromkring. Den øvre grænse skal jo sættes der, hvor man godt ved at det bliver problematisk for børnefamilier, for børnene.

Men det er så ikke den diskussion, vi har, altså om en øvre grænse og tiden, og derfor vil jeg koncentrere mig om den argumentation, som jeg synes præger afvisningen. Ministeren siger, at det er et forvirrende signal at sende til folk. Hvis de alligevel ender med at skulle udvises, er det et forvirrende signal; hvis de er vokset op i et almindeligt hus eller i en lejlighed eller i et kollektiv med nogle almindelige forhold og har gået på arbejde osv., så er det et forvirrende signal.

Der er jeg helt uenig, og det er måske den store uenighed i dag. Jeg er fuldstændig overbevist om, at familier, som kommer i en asyllejr, og som ved, at enten får de asyl, eller også skal de udvises igen, er bedre stillet, hvis de lever så normalt et liv som overhovedet muligt, så længe de er her. Det er bedre, at de går på arbejde, det er bedre, at de får uddannelse, det er bedre, at de lærer dansk, det er bedre, at de også lærer deres hjemlands sprog, det er bedre, at de fungerer som familie, også selv om de eventuelt skal sendes tilbage til Irak, Kosovo, og hvor det kan være.

Det er jo en anden vurdering. Men nogle er bange for glidebanen – jeg kunne høre, at fru Henriette Kjær også lancerede det som en glidebane og var bange for, at det så bliver sværere. Nej, det gør det da ikke. Vi tager hånd om børnene, vi tager hånd om familien, så de er bedre stillet, hvis de skal tilbage til deres hjemland; de er bedre egnet til at komme tilbage til deres

hjemland, hvis de har haft et ordentligt liv, og hvis de ikke er blevet psykisk nedbrudte og deres børn ikke har haft en hel masse unødige ekstraproblemer. For jeg er da enig med fru Henriette Kjær i, at flygtningebørn selvfølgelig altid vil have nogle problemer, og at det altid vil være svært.

Hr. Søren Krarup kaldte det et paradeforslag. Der er nu ikke meget parade i det. Det handler om at tage den diskussion, der går på, om tiden betyder noget. Det mener vi i SF at den gør. Vi mener også, at en hel masse andre ting betyder noget, f.eks. bedre forhold.

Jeg vil så sige, at jeg er rigtig glad for, at vi nu her et år efter, at vi startede den her diskussion i Folketinget, faktisk har sat flere penge af, at der bliver bedre forhold osv. Det er kun godt. Jeg synes også selv, at jeg og SF er en del af, at det her er lykkedes.

Kl. 15.15

Jeg vil benytte lejligheden til at rose nogle, som ikke er her i salen. Det er nemlig de mange mennesker, der er aktive på det her område, og som har fungeret som støttepersoner for flygtningefamilier, har brugt deres fritid på det her og er dybt forargede over de forhold, flygtningefamilierne lever under, og som altså har lavet det græsrodsarbejde, som er en meget vigtig del af, at der kommer de forbedringer igennem, som vi faktisk kommer til at se.

Min sidste bemærkning er til hr. Søren Krarup, og den går på, at det jo er helt utroligt at høre, at det her kun er forældrenes ansvar. Det er ikke den danske regering, der skal påtage sig noget ansvar; vi skal ikke påtage os noget ansvar; vi er tilsyneladende ansvarsfrie. Det er i hvert fald en næstekærlighed, som jeg ikke kan tilslutte mig.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da Danmark i 2001 fik en ny regering skete det efter en folketingsvalgkamp, som i høj grad havde fokuseret på udlændingedebatten. Venstre og ikke mindst Dansk Folkeparti kørte en ekstremt hård og beskidt valgkamp, hvor de med symbolpolitik appellerede til den indre svinhund og folks frygt for udlændinge.

Siden valgkampen i 2001 har flertallet bestående af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti gjort deres til at skræmme udlændinge fra

at søge til Danmark gennem starthjælp og almindelige opstramninger og afholde folk fra at kunne komme til Danmark, hvis de var så uheldige at være forelsket i en herboende, gennem 24-års-reglen og tilknytningskravet, og ikke mindst har de behandlet de mennesker, der søgte asyl i Danmark, og som fik afslag på asyl i Danmark, meget, meget dårligt.

Efterhånden har virkeligheden jo indhentet regeringen og Dansk Folkeparti. Når virkeligheden bliver dokumenteret dels i medierne, dels direkte over for politikere, der f.eks. besøger Sandholmlejren eller Avnstruplejren, når virkeligheden for alvor trænger sig på, er det, at Dansk Folkepartis og regeringens reaktion er, at de bliver nødt til at gøre noget, men ikke, at de bliver nødt til at gøre det rigtige.

Virkeligheden har jo presset sig så meget på, at det for regeringen og Dansk Folkeparti er blevet klart, at de er gået ud over grænsen; at man ikke kunne behandle afviste asylansøgere sådan, som man gjorde; at det var nødvendigt sidste år at bevilge nogle penge til nogle bittesmå forbedringer for de afviste asylansøgere – nogle bittesmå forbedringer.

Da vi i oppositionen sidste år sagde, at det ikke var godt nok; da vi sagde, at der bl.a. var brug for, at man fik bedre muligheder for at komme uden for asylcentre, og at der bl.a. var brug for, at de afviste asylansøgere og ikke mindst børnefamilierne fik mere plads, lød det på regeringen og Dansk Folkeparti nærmest, som om vi var gået fuldstændig amok.

Dansk Folkeparti gjorde det til et ultimativt krav, at de 37 mio. kr. ikke måtte bruges på mere plads til de afviste børnefamilier. Derfor er det jo selvfølgelig lidt glædeligt, at vi i dag har set, at virkeligheden endnu en gang har presset sig så meget på, at selv regeringen og Dansk Folkeparti igen har ændret holdning.

Det kan vi selvfølgelig kun glæde os over i oppositionen, bl.a. fordi vi har medvirket til, at virkeligheden er blevet gjort klart, samtidig med at medierne har beskæftiget sig med det, og samtidig med at tusinder af mennesker uden for det her Folketing har beskæftiget sig med det og sagt fra.

Kl. 15.20

Det forslag, vi behandler her, er jo egentlig bare et forslag om, at vi går det skridt videre – noget, der burde være opbakning til i Folketinget. Hvis man hører udmeldingerne f.eks. fra De Konservative og tidligere fra Socialdemokraterne, har der jo været opbakning til, at der skulle

være en grænse for, hvor længe man kunne tillade sig at holde folk i almindelighed og børn i særdeleshed i asylcentre. Alle, der beskæftiger sig med det – Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp – siger, at der er en øvre grænse; asylcentre er ikke beregnet til langvarige ophold.

At sætte en øvre grænse for langvarige ophold er ganske simpelt, hvad det her forslag handler om. Derfor burde det være sådan, at alle anstændige mennesker, der mener, at børnene skal have det så godt som muligt – og jeg er enig med den konservative ordfører i, at det aldrig vil være rart at være flygtningebarn, men at børnene skal have det så godt som muligt – vil kunne stemme for det her forslag.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Og jeg giver nu ordet til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Som så ofte før, når vi diskuterer de her sager i Folketingssalen, går der lidt Christiansborg i den, og det kan ikke undgås, for det er et emne, der deler vandene. Vi kommer til at diskutere, hvem der har sagt hvad hvornår, og der er lidt polemik, og derfor vil jeg bare lige godt starte med at vende tilbage til, hvad substansen er i det forslag, vi har her.

Hr. Søren Krarup kaldte det et paradeforslag. Man kunne også bruge et mindre værdiladet udtryk og kalde det et principforslag, for det handler sådan set bare om et princip. Synes man, at der i de danske asylcentre skal være en grænse for, hvor længe børnefamilier kan opholde sig i dem? Det er det princip, man skal forholde sig til i dag, og det er det princip, som der tilsyneladende ikke er et flertal, der ønsker at forholde sig til, de ønsker i hvert fald ikke at gøre det anderledes, end det er i dag.

Hvad er det så, vi taler om? Vi taler om de her mange børn, som har boet mere end 4 år på et asylcenter – der er 233, der har det – og mere end halvdelen af dem har boet mere end 2 år på et asylcenter. Og skulle det nu være noget voldsomt problem? Ja, i 2005 oplevede 25 børn, at en af deres forældre forsøgte at begå selvmord, mens de opholdt sig på et asylcenter. Der er en støt stigende vækst i medicinforbruget blandt forældrene, og der er en vækst i antal selvmordsforsøg.

Det er altså en situation, som ikke bare, selv om det kan være fornuftigt, kan løses ved at gøre forholdene bedre, men som skyldes den livssituation, som man er i. Man kan diskutere det sidste forslag, hvor vi tager stilling til afviste asylansøgere generelt, men med det her forslag stiller vi spørgsmålet: Skal de børn, som ikke på noget tidspunkt har anmodet om at blive placeret i et dansk asylcenter, som ikke har bedt om at blive født et sted, hvor man var nødt til at flygte og søge asyl i Danmark, som ikke har bedt om at være børn af afviste asylansøgere, bydes de vilkår? Er det rimeligt, at et af verdens rigeste samfund kun har det at byde på?

Det er jo det, som en stadig større andel af danskerne siger nej til. Det er ikke rimelige vilkår. Og det er måske også det – i virkeligheden tror jeg måske, at det i hvert fald især er det – der påvirker flertallet til gradvis at lade sig presse til at lave forbedringer.

Så vil jeg godt sige, at integrationsministeren starter med her fra Folketingets talerstol at sige: Vi gør, hvad vi kan. Det synes jeg er en flot sætning: Vi gør, hvad vi kan. Jeg synes bestemt ikke, den har nogen – *nogen* – rimelig sammenhæng med virkeligheden. Men med hensyn til det med at gøre, hvad man kan, kan man sige, at det naturligvis kunne være at vælge at gøre det, som man gør her. Og så går ministeren videre og siger: Jeg er heldigvis glad for den SFI-rapport, som viser, at asylbørnene generelt set har det godt.

Jeg vil bare sige, at jeg går ud fra, at der er henvist til den af satspuljen finansierede SFI-rapport, som de fleste af os har læst, tror jeg. Og jeg må konstatere, at man ikke har nået at læse meget af rapporten, hvis man mener, at det er den endelige konklusion. Her har man altså taget 20 journaler ud og kigget på, hvad vilkårene for de her børn er, hvoraf de 14 familier har boet i et asylcenter i 2 år eller mere. I 13 af de 14 familier er der oplysninger om fysiske eller psykiske lidelser hos forældrene med brug af psykofarmaka og/eller smertestillende medicin.

Kl. 15.25

Jeg vil gerne citere fra rapporten, helt nøjagtigt fra side 12:

»For børnene betyder forældrenes sygdom, at familier, der ved ankomsten blev karakteriseret som velfungerende, efter to, tre, fire eller fem års ophold er brudt sammen. Nogle børn får et voksent ansvar, fx for pasning af yngre søskende, og ser ud til stort set at kunne tackle dette, andre børn får forskellige psykiske problemer eller ad-

færdsproblemer og i en enkelt af de 13 familier er kommunen involveret i at finde en relevant indsats efter principperne i Lov om Social Service.«

Er det at gøre, hvad vi kan, at acceptere den udvikling og ikke ville tage det afgørende skridt og sige: Her sætter vi barnets tarv forrest? Det er bestemt ikke at gøre, hvad vi kan, og det er lidt pinligt at tage SFI-rapporten til indtægt for, at alt er ganske udmærket i de danske asylcentre.

Så vil jeg sige til hr. Søren Krarup, der var fuld af spørgsmål, at jeg svarede meget præcist på spørgsmålet om, hvorvidt vi ønsker, at de her børn skal tvangsfjernes. Svaret er meget klart. Det står i beslutningsforslaget, at de lovforslag og administrative ændringer, der skal foretages, skal sikre, at ingen børnefamilier skal tilbringe mere end 6 måneder i et asylcenter – ingen børnefamilier. Det er svaret til hr. Søren Krarup. Vi ønsker ikke en lovfæstet tvangsfjernelse af alle asylbørn, det turde være indlysende, men det står så for en sikkerheds skyld også lige i forslaget.

Så kunne jeg godt – og det vil jeg så undlade – polemisere længe over, at Dansk Folkeparti i dag forsøger at skræve over det synspunkt, at man på den ene side var blødsøden og hyklerisk og gav efter for forældrenes pres, hvis man gav mere plads, samtidig med at man på den anden side står her i dag og er glad for, at der nu gives mere plads, men ikke synes, at man så selv er blevet blødsøden.

Jeg vil gerne gøre det, hr. Søren Krarup ikke selv vil, nemlig komplimentere Dansk Folkeparti for at have blødt op, komplimentere Dansk Folkeparti for et eller andet sted i dybet at have fundet en smule humanisme over for de her familier og for de børn og have blødt op. Jeg synes da, at jeg skal rose, når der er grund til det, og selv om hr. Søren Krarup ikke vil iklæde sig selvros – og det er måske også en slags dyd – så vil jeg gerne her fra Folketingets talerstol komplimentere. Man skal have lov at skifte standpunkt, og jeg er glad for, at Dansk Folkeparti har blødt op i den her sag.

Til gengæld er jeg svært ked af, må jeg sige, at Det Konservative Folkeparti – det har vi nu oplevet før – sammen med Socialdemokratiet er på faneflugt fra tidligere synspunkter i den her sag. Det er ærgerligt. Det er den gale vej at gå. Tiden er netop nu kommet til generelt at sætte et øvre loft, som vi foreslog sidst, og som minimum og som princip da i hvert fald at gøre det, når det drejer sig om børnefamilier, hvor vi har doku-

mentation for de meget ringe forhold, som de lever under under opholdet i centrene. Og der er ingen grund til at tro, at fordi man får den helt basale ret at kunne koge sit morgenæg og lave mad – det er jo helt umuligt at forstå, at nogen har villet fratage dem det – altså det, at de nu i Sandholm får lov til selv at lave mad, tror jeg ikke man med rimelighed kan sige vil påvirke de forhold fra SFI-rapporten, som jeg redegjorde for før, væsentligt. Derfor må vi sige, at der er behov for den øvre grænse, og vi har behov for, at flere partier mander sig op og står ved deres synspunkter og ikke flygter fra dem, som det er tilfældet for Socialdemokratiets og Det Konservative Folkepartis vedkommende.

Til sidst vil jeg så stille det spørgsmål: Er der håb forude for børnefamilierne? For indimellem har de jo fået håbet vakt af forskellige tiltag. Og der må man sige: Ja, det er der vel strengt taget. For dengang, vi rejste sagen via en forespørgsel i maj 2006, kom integrationsministeren med 37 mio. kr. og sagde: Nu gør vi noget – ikke det, som oppositionen ønsker, men vi gør dog noget. Det sagde hun på dagen for den forespørgsel.

I dag, efter at vi har diskuteret det i samråd og i tv-debatter og alle mulige andre steder – som hr. Søren Krarup finder er det afgørende – og hvor vi stiller to beslutningsforslag, der tager principfast hånd om de her problemstillinger, ja, der vælger man så igen en lidt blødsøden løsning, men man vælger dog trods alt at levere noget, man vælger at sige: O.k., så lad os stoppe det der sociologiske eksperiment, hvor nogle afviste asylansøgere må lave mad og andre ikke må. Det må alle nu. Og man vælger at sige, at alle familier, hvad der jo igen burde have været indført for lang, lang tid siden, naturligvis skal have flere værelser.

Det er godt, det er rigtigt, og det viser, at presset virker, og det viser, at der er et håb, hvis man tør stå ved sine principper. Det gør vi, der står bag det her forslag. Jeg synes, at det var noget, man skulle afprøve hos nogle af de partier, der ikke har villet være med.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil komme med en enkelt bemærkning til hr. Morten Østergaard, der jo altså siger, at han hele tiden har understreget, at det drejer sig om familierne og ikke om børnene. Hvis det er tilfældet, kan jeg vel sige, at så er det en fuldstændig over-

flødig debat, for den debat havde vi tidligere, hvor det handlede om, hvorvidt familierne skulle have midlertidig opholdstilladelse.

Men det er jo heller ikke rigtigt. Hvis han ser sit eget forslag, vil han kunne konstatere, at ordet børn eller barn bruges syv gange, mens ordet familie altså lige er med to gange, hvor det ofte gemmer sig i begrebet barn. Det vil jo sige, at hele denne debat selvfølgelig, som jeg tidligere har sagt, er et populistisk propagandafremstød, hvor venstrefløjen endnu en gang forsøger at lægge sig i halen på den folkestemning, som medierne, bl.a. TV 2's såkaldte dokumentar – det vil sige propaganda – har rejst. Dette dokumenterer så endnu en gang det, der nu er grundforholdet i dansk politik, at venstrefløjen er magtesløs, men den egentlige opposition drives af medierne. Det er denne debat vidnesbyrd om.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Altså, et er jo, at man har forberedt sig lidt sjusket og ikke har konstateret, hvad det er, der står i forslaget, noget andet er at blive ved at fremturiere med det. Det afgørende er, hvad der står i det her forslag. Jeg kan da godt citere fra det en tredje gang:

»Folketinget pålægger regeringen i indeværende folketingssamling at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage andre fornødne administrative ændringer, der sikrer, at ingen børnefamilie skal tilbringe mere end 6 måneder i et asylcenter.«

Så sidder hr. Søren Krarup og tæller op, hvor mange gange forskellige ord er brugt i forslaget. Det her er lovteksten, det er det, vi lægger frem i vores beslutningsforslag. Der er vist ikke så meget at diskutere, vil jeg sige til hr. Søren Krarup:

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, ja, vi må jo tilstå, at debatterne her i Folketinget jo mere og mere minder om goddag mand økseskaft-debatter. Det er fuldstændig rigtigt, som jeg sagde, at begrebet familie optræder to gange, mens begrebet børn eller barn optræder syv gange. Det vil sige, at det er helt klart. Det står jo også i overskriften, at børn højst må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter. Er det mon tilfældigt, at det er børn, der fremhæves i overskriften? Selvfølgelig er det ikke det. Og det bekræfter, hvad jeg sagde før.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jamen jeg skal jo ikke forsøge at bortforklare, at det er børnene, vi har i tankerne her. Det er børnene. Men hr. Søren Krarup spurgte, om de skulle tvangs fjernes, og så sagde jeg: Nej. Det står også i forslaget, at de ikke skal det, og derfor var det et overflødig spørgsmål.

Men det, jeg godt vil sige til hr. Søren Krarup, når jeg nu alligevel har anledningen, er, at det da er lidt ynkeligt at se, at hr. Søren Krarup iklæder sig selv og Dansk Folkeparti denne offerrolle, som vi efterhånden kun kender alt for godt. Fordi man nu er tvunget til at skifte sit standpunkt ud, fordi man er presset af, at man simpelt hen ikke kan vedstå længere at fastholde princippet om, at børnefamilierne ikke må få mere plads, så siger man, at det er på grund af propaganda fra medierne og på grund af venstrefløjens og alle mulige andre, hvis gerninger jeg ikke skal rede-gøre for.

Det er nærmest, som om vi skal have medlidenhed med Dansk Folkeparti, fordi man nu er blevet tvunget til at gøre det rigtige. Der må jeg sige: Det rækker min humanisme trods alt ikke til.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg er helt sikker på, at det aldrig bliver uproblematisk at bo som flygtning på et asylcenter hverken som barn eller voksen. Men kan hr. Morten Østergaard alligevel forestille sig en situation, hvor en grænse på 6 måneder kunne blive en rigid grænse? Jeg tænker på, at vi, da vi var i Brovst, rent faktisk oplevede, at der var familier, der ønskede at blive i centeret, frem for at blive flyttet til en lejlighed ude i byen.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg må sige, at jeg synes, at det er rigtig godt at høre hr. Troels Ravn stille det spørgsmål, for det er jo en konstruktiv tilgang til det her. Det er derfor, vi med det her forslag tager princippet om, at der skal være en øvre grænse på 6 måneder, op og beder regeringen om at fremsætte de nødvendige lovforslag og andre administrative ændringer. Herunder kan der jo være masser af muligheder for at sige, at hvis familierne f.eks. vælger at blive på et asylcenter, eller hvis der er særlige forhold, der taler for noget andet, jamen så er situationen en anden. Det er jo sådan, man laver love.

Derfor vil jeg da gerne sige, at hvis hr. Troels Ravns ordførertale skulle forstås sådan, at problemet er, at man frygter, at 6 måneder bliver for rigtigt, jamen så vil jeg gerne i hvert fald tage det, jeg sagde, tilbage og sige: Nu kender vi Socialdemokratiet fra foråret 2006 igen. Og så forstår jeg måske bedre, hvad det er, betænkkelighederne går på, men jeg synes ikke, at det var det, jeg hørte. Hvis det er den misforståelse, vi skal have opklaret, så vil jeg se frem til det.

KI. 15.35

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Vi skal måske fortsætte lidt ad den konstruktive vej.

Ville det ikke også efter hr. Morten Østergaards opfattelse være en bedre vej at gå, at vi dels forbedrer forholdene i asylcentrene, sådan at der bliver en tilværelse så tæt på det normale som overhovedet muligt for børn og voksne, dels åbner for, at voksne får lejlighed til at uddanne sig, tage arbejde – også lønnet arbejde – og faktisk skabe grundlag for ad den vej frivilligt at kunne søge bolig uden for centret og dermed også gå ud og fungere i det danske samfund, indtil der viser sig et afslag eller ophold, altså at de har fået nogle kompetencer, som man under alle omstændigheder kan bruge enten her i Danmark eller i sit hjemland?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg bliver måske nok mere og mere forvirret over, hvad det socialdemokratiske standpunkt er i den her diskussion. Bare for lige at være helt sikker på, at det står klart for enhver, vil jeg sige: I modsætning til det foregående forslag går det her ikke ind i teknikken og i, hvordan man vil gøre. Det går ikke ind og siger, at der skal gives midler til opholdstilladelser, så den løsning; hr. Troels Ravn her taler om, om at man kan tage bolig uden for asylcentrene, kunne jo udmærket være en måde, hvorpå man løste og levede op til beslutningsforslaget her om, at der skal være en øvre grænse. Det kunne jo udmærket være en sådan måde, man kunne gøre det på.

Derfor må man sige, at vi nok har behov for en udvalgsbehandling for at finde ud af, om vi kan nærme os hinanden, for det er min oplevelse efter den debat, vi har haft, at de her børns tarv også ligger Socialdemokraterne på sinde – det vil jeg gerne medgive.

Derfor er det også bare lidt skuffende, at man i dag vælger at afvise at lægge et øvre loft for, hvor længe folk kan sidde i et asylcenter, hvad vi tidligere har været enige om var en væsentlig del af det. Derfor håber jeg, at vi kan komme det nærmere, men jeg vil gerne kvittere for den mere konstruktive tilgang, som har været her i den afsluttende del af debatten.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, be-

tragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 13. marts 2007 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.37
